

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
7 Пж 4969/22
09.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Татјане Ђурице као председника већа, судије Слободанке Виденовић и судије Тијане Поповић, као чланова већа, у парничном поступку по тужби тужиоца ..... АА пр ....., ул. ...., матични број ....., чији је пуномоћник Мирослав Рњаковић, адвокат из ....., ..., против туженог Компанија Дунав осигурање АДО Београд, ул. Македонска бр. 4, магични број 07046898, ради исплате накнаде из осигурања, вредност предмета спора 226.269,14 динара, одлучујући о жалбама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Привредног суда у Београду 25 П 9463/2021 од 08.03.2022. године, на седници већа одржаној дана 09.11.2022. године, донео је следећу

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и пресуда Привредног суда у Београду 25 П 9463/2021 од 18.03.2022. године **ПОТВРЂУЈЕ** у ставу I.

II ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА као неоснована жалба тужиоца и пресуда Привредног суда у Београду пословни број 25 П бр. 9463/2021 од 08.03.2022. године **ПОТВРЂУЈЕ** у делу става II којим је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му плати:

- Износ од 146.653,14 динара, са законском затезном каматом од 21.09.2021. године па до исплате
- Законску затезну камату на износ од 9.000,00 динара почев од 21.09.2021. године па до дана извршности пресуде,
- Законску затезну камату, на износ од 70.616,00 динара, почев од 21.09.2021. године па до 28.11.2021. године.

III Иста пресуда ПРЕИНАЧАВА СЕ у делу става II којим је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му плати износ од 9.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате, као и законску затезну камату на износ од 70.616,00 динара почев од 29.11.2021. године па до 17.03.2022. године, и у ставу III и **ПРЕСУЂУЈЕ**:

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу исплати законску затезну камату на износ од 70.616,00 динара почев од 29.11.2021. године па до 17.03.2022. године, у року од 8 дана по пријему пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу плати трошкове првостепеног поступка у износу од 10.243,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате, све у року од 8 дана по пријему пресуде.

IV Свака странка сноси своје трошкове жалбеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом Привредног суда у Београду, усвојен је делимично тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 70.616,00 динара са законском затезном каматом од 18.03.2022. године па до исплате, у року од 8 дана од дана пријема пресуде. Одлуком као у ставу II одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу у коме је тражио да се обавезе тужени да му исплати износ од 155.653,14 динара са законском затезном каматом од 21.09.2021. године па до исплате, као и законску затезну камату на износ од 70.616,00 динара почев од 21.09.2021. године до 18.03.2022. године. Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 8.835,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате.

Против наведене пресуде благовремену жалбу подноси тужилац због битних повреда одредби парничног поступка и погрешне примене материјалног права, па у смислу образложених жалбених навода предлаже да се побијана одлука укине. Трошкове тражи за састав жалбе по АТ.

Против дела у коме није успео у спору, жалбу благовремено улаже и тужени, због погрешне примене материјалног права, па у смислу образложених жалбених навода предлаже да се у побијаном делу одлука преиначи. Трошкове жалбеног поступка је опредељено захтевао.

Ценећи пре свега благовременост жалбе туженог, која је у Привредни суд у Београду примљена 26.04.2022. године, другостепени суд је утврдио следеће: побијана одлука уручена је туженом дана 11.04.2022. године, па је почев од 12.04.2022. године, почео тећи рок од 8 дана за улагање жалбе. Последњи дан рока био је 19.04.2022. године (уторак). Међутим, уз жалбу тужени је доставио доказ да је исту насловио на Привредни апелациони суд преко Привредног суда у Београду, са правилним позивом на број предмета, али да је исту, очигледном омашком, дана 15.04.2022. године проследио у Први основни суд у Београду. Отуда како је поднесак стигао у Привредни апелациони суд по протеку рока, дана 26.04.2022. године, а како се подношење ненадлежном суду може приписати очигледној омашци подносиоца, што произилази из чињенице да је само писмено, односно жалба насловљена на надлежни суд, то је Привредни апелациони суд на темељу одредбе члана 104 став 7 Закона о парничном поступку, нашао жалбу благовременом.

Испитујући законитост и правилност побијане пресуде у границама одређеним одредбом члана 386 и 402 Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба тужиоца делимично основана, а жалба туженог неоснована. У поступку доношења побијане пресуде нису учињене апсолутно битне повреде из одредбе члана 374 став 2 Закона о парничном поступку, на које овај суд пази по службеној дужности. Насупрот жалбеним наводима тужиоца, побијана одлука није захваћена ни апсолутно битном повредом из одредбе члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, будући да је изрека је јасна, те да пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Из неспорних чињеница, као и по спроведеном доказном поступку, првостепени суд је утврдио да се дана ..... године у .... догодила саобраћајна незгода у којој су учествовали возило ..... регистарских ознака ..... у власништву тужиоца и моторно возило марке ..... регистарских ознака ....., које је моменту удеса било осигурано код туженог, те да је до незгоде дошло искључивом кривицом возача возила ....., регистарских ознака ....., чији осигуранк ББ је био осигуран код туженог. У поступку мирног решења, по одштетном захтеву, тужени је тужиоцу исплатио износ од 73.952,00 динара.

Из налаза и мишљења судског вештака саобраћајно-техничке струке ВВ, коме је поконио веру у целости, првостепени суд је утврдио да настала штета износи 144.568.00 динара, да је износ настале штете добијен полазећи од цена овлашћеног сервиса и то: цене делова за замену утврђена са ПДВ-ом који се приликом куповине делова мора платити, цене рада на отклањању оштећења, цене фарбе и потрошног материјала као и ситног потрошног материјала. Како је тужени исплатио износ од 73.952,00 динара, првостепени суд налази да у складу са одредбом члана 919 став 1 Закона о облигационим односима, тужиоцу припада износ од 70.616,00 динара и то са законском затезном каматом од дана пресуђења. Приликом одлучивања о захтеву за плаћање камате, првостепени суд се позвао на одредбу члана 189 став 2 Закона о облигационим односима.

Правилна је одлука првостепеног суда којом је констатовано да је тужени дужан да исплати преостали износ накнаде из осигурања, односно износ од 70.616,00 динара. Правилно се првостепени суд притом позвао на одредбу члана 919 став 1 Закона о облигационим односима, којом је прописано да када се догоди осигурани случај осигуравач је дужан исплатити накнаду или своту одређену уговором у уговореном року, који не може бити дужи од 14 дана, рачунајући од када је осигуравач добио обавештење да се осигурани случај догодио.

Не може се прихватити као основан жалбени навод туженог, да суд није требало да утврђује преосталу висину потраживања на име накнаде из осигурања уз обрачун ПДВ-а на делове који се морају заменити. Ово из следећих разлога: одредбом члана 940 став 1 Закона о облигационим односима прописано је да у случају осигурања од одговорности, осигуравач одговара за штету насталу осигураним случајем, само ако треће оштећено лице захтева њену накнаду. Износ штете за тужиоца у конкретном случају представља вредност делова који се морају заменити а ти делови се, неспорно, плаћају са урачунатим порезом на додату вредност. Отуда износ трошкова поправке путничког аутомобила, у који је урачунат износ пореза на додату вредност за делове који се мењају, представља реалну штету за тужиоца, коју је тужена осигуравајућа кућа дужна да надокнади. Стога, не ради се о износу ПДВ-а који је обрачунат на износ штете, већ се ради о чињеници да је висина штете обрачуната, између осталог, полазећи од цена делова које је потребно заменити, а чија куповина подразумева плаћање ПДВ-а. Надаље, уговором о осигурању, осигураник не преузима обавезу да исплатом накнаде од осигуравача штету санира или отклони. Отуда чињеница да ли је штета отклоњена или није не може утицати на обавезу осигуравача да сагласно уговору о осигурању исплати накнаду из осигурања. То је његова уговорна обавеза и он је дужан да је испуни у законом прописаном року. Да ли ће тужилац од износа који је добијен поправити ствар или је неће поправити, или ће купити нову, ствар је његовог избора. Дакле, овде се ради о уговорној обавези туженог као осигуравача. Стога је жалба туженог неоснована, па је Привредни апелациони суд применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу I.

Жалбени наводи тужиоца, као жалиоца, којим оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, тачније оцену налаза и мишљења вештака, не могу се прихватити као дозвољени. У конкретном случају ради се о парници о спору мале вредности, у смислу одредбе члана 480 и 487 Закона о парничном поступку. Сагласно одредби члана 479 став 1 истог прописа, пресуда или решење којим се окончава парница у спору мале вредности, може да се побија само због апсолутно битних повреда из одредбе члана 374 став 2 Закона о парничном поступку и због погрешне примене материјалног права. Следом реченог, пресуда се не може побијати због релативно битних повреда каква је оцена доказа, нити због погрешно и непотпуно утврђеног

чињеничног стања. Самим тим Привредни апелациони суд није овлашћен да цени, па није ни ценио, такве жалбене наводе жалиоца.

Не може се прихватити као основан жалбени навод жалиоца, да је погрешно закључио да се пета врата могу поправити а не заменити, те да је занемарио Правилник о подели моторних возила и прикључних возила и техничким условима за возила у саобраћају на путевима, којим је прописано, како се у жалби истиче, да је каросерија возила од посебног значаја за безбедност. Наиме, првостепени суд ниједним делом пресуде није навео да каросерија није од посебног значаја за безбедност саобраћаја, нити је то релевантно за одлуку у овој правној ствари. Тачно је да наведеним Правилником („Сл. гласник РС“ бр. 40/2021, 102/2012, 19/2013, 41/2013, 102/2014, 41/2015, 78/2015, 111/2015, 14/2016, 108/2016, 7/2017-испр., 63/2017, 45/2018, 70/2018, 95/2018, 95/2018, 104/2018, 93/2019, 2/2012 испр; 64/2021, 129/2021-др. Правилник и 110/2022-др. Правилник), у члану 90 став 6 прописује да каросерија на моторним и прикључним возилима, мора бити уграђена и изведена тако да по својој конструкцији, квалитету и врсти материјала, као и опремљености, одговара намени возила и да је обезбеђује сигурност путника и возача за време вожње. Међутим, да ли предметна каросерија, у конкретном случају на моторном возилу тужиоца које је оштећено у незгоди, испуњава тај услов или не, управо је утврђено налазом вештака, који је дао мишљење да пета врата није потребно мењати.

Међутим, основано се жалбом тужиоца указује да је првостепени суд погрешно камату досудио од дана пресуђења. При том, првостепени суд се и погрешно позвао на одредбу члана 189 став 2 Закона о облигационим односима. Тужени у конкретном случају није штетник. Тужени је осигуравач из Уговора о осигурању, па његова обавеза на исплату накнаде из осигурања, доспева у складу са одредбама Закона које регулишу наведени уговор. Сагласно одредби члана 919 став 1 Закона о облигационим односима, када се догоди осигурани случај, осигуравач је дужан исплатити накнаду или своту одређену уговором у уговореном року који не може бити дужи од 14 дана рачунајући од када је осигуравач добио обавештење да се осигурани случај догодио. Према одредби из става 2 ако је за утврђивање постојања осигуравачеве обавезе или њеног износа потребно извесно време, овај рок почиње тећи од дана када је утврђено постојање његове обавезе и њен износ. У конкретном случају очигледно, а што произилази из чињенице да је сам осигуравач признао своју одговорност и проценио висину штете, произилази да за утврђивање постојања његове обавезе и износа штете није било потребно извесно време, те да је осигуравач у задоцњењу у смислу одредбе члана 919 став 1 Закона о облигационим односима. Међутим, како у жалби тужилац као жалилац истиче да му камата припада од дана сачињеног налаза вештака, то је Привредни апелациони суд, држећи се жалбених навода, камату досудио почев од тог дана, а као у ставу II побијане пресуде.

Следом реченог, одлука као ставу II донета је применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку.

Надаље, погрешна је одлука првостепеног суда којом је одбијен захтев тужиоца да му се наплати и износ од 9.000,00 динара на име састава одштетног захтева. Обавеза тужиоца да се обрати туженом одштетним захтевом, произилази из одредбе члана 224 Закона о обавезном осигурању у саобраћају („Сл. гласник РС“ бр. 51/2009, 78/2011, 101/21011, 93/2012 и 7/2013-одлука УС). Ради се о трошку који је потребан за вођење парнице, па се рачуна као износ трошкова поступка у смислу одредбе члана 154 Закона о парничном поступку. Отуда је другостепени суд приликом одлучивања о трошковима првостепеног поступка, поред износа који је признат од стране првостепеног суда, односно износ од 85.250,00 динара, тужиоцу признао и износ од 9.000,00 динара на име састава одштетног захтева. На тај начин, добијен је износ од

94.250,00 динара, колико је тужилац имао нужних трошкова првостепеног поступка. Сразмерно успеху у спору од 32% припада му износ од 30.160,00 динара. Тужени је имао трошкове на име вештачења од 29.290,00 динара, успео је у спору са 68%, те му сразмерно успеху у спору припада износ од 19.917,00 динара. Пребијајући наведена два износа, добијен је износ од 10.243,00 динара на име трошкова првостепеног поступка, који су досуђени тужиоцу.

На тај начин применом одредбе члана 394 тачка 4 и 401 тачка 3 Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу III побијане пресуде.

Одлука о трошковима жалбеног поступка донета је применом одредбе члана 165 и члана 153 став 3 Закона о парничном поступку, налазећи да је тужилац успео у парници у незнатном делу, односно само за део који се односи на трошкове поступка и део камате на износ главног дуга, а тужени није успео.

ТЂ/БС

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Татјана Ђурица, с.р.**

За тачност отправка